

WELKOM BIJ DE CLUB

Voor Albertina, Eleonora & Lygia

‘Unu na uma fu ung srefi’

Geluk is gevaarlijk voor zij die niet kunnen delen

Wie wel glimlacht, maar de snik onzichtbaar
hoog in de keel heeft

Wie alles verloor waar hij van hield

Voor wie weerloos omgaat met de dingen

Voor wie zichzelf iedere avond het donker van
zijn kop injaagt

Voor wie de hoop heeft opgegeven

Als een zieke kameraad

Voor wie en iedereen

Is hier een plek

Voor wie en iedereen

Geluk is gevaarlijk voor de roekeloze

Wie verstrikt zit in zijn eigen ik

Die de weerloosheid weg eet, koopt en slikt

Wie zichzelf bezeert omdat een ander het niet meer doet

Voor wie stemmen hoort, maar zelden een lief woord

Voor wie bang is verlaten te worden

Zelf iedereen verlaat uit voorzorg

Voor wie weet dat het hart op veel manieren breekt

Weet dat het gemaakt kan worden

Troostzoekers – Wende Snijders

Inhoud

WELKOM BIJ DE CLUB	13
Mug Elias	19
Nina Varga	25
Marinella de Hooge	31
Mayra Louise de Wilde	35
OUDETSCHAPSPLAN	41
Froukje de Both	45
Janne Schuijn	49
Tjindjara Metschendorp	55
Sylvana Simons	59
Estelle Cruijff	65
Anna Albers	69
PARTNERGEWELD	73
Jennifer Liu	77
Maaïke Pereboom	81
Romana Vrede	87
Jildou van der Bijl	93
Elise Bak	99

PATRIARCHAAT	103
Milou van der Will	107
Aimée Kiene	113
Caroline Beerkens	119
Hester van de Vijver	123
Mina Yacoub	127
QUEER-ouderschap	131
Channah Koerten	135
Nora Akachar	139
Manon Poort	143
Elianne Zweipfenning	147
Claudia de Breij	151
Susan Smit	157
IT TAKES A VILLAGE	165
Hanneke Groenteman	167
Maureen Steenks	173
Elaine Hofwijks	177
Diedeke Brouwer	183
Widya Soraya	189
Janine Kho	193
Sophie Keyzer	197
rolmodellen	201
Isa Hoes	203
Amber de Wilde de Ligny	207

Jane Jansen	211
Lotte Houwink ten Cate	217

GEZONDHEID	221
-------------------	-----

Esmée Noëlle van Rijn	225
Loraine Pengel	229
Zelda Beauchampet	235
Irene Smit	239

YOU WIN SOME, YOU LOSE SOME	243
------------------------------------	-----

Tanja Terstappen	247
Ida Kakisina	251

WELKOM BIJ DE CLUB

De club van solo-moederschap. Een club waar je misschien helemaal niet bij wil horen, maar hier zijn we dan toch. Verdriet, blijdschap, opluchting, woede en soms misschien ook eenzaamheid. Het lijkt er allemaal bij te horen. Toen ik zelf in maart 2024 solo-moeder werd, was ik op zoek naar verhalen van hoe andere moeders dit hadden gedaan. En dan het liefst verhalen van toen ze er nog middenin zaten. Ik kon namelijk echt wel bedenken dat het goed zou komen, maar als je midden in de storm zit, voelt dat niet zo. Wat komt er allemaal bij kijken, wat moet je regelen, hoe ga je door? Hoe doet iedereen dit?

Het verschilt natuurlijk allemaal per persoon en per situatie, maar gedeeld leed is soms toch ook half leed en aangezien ik niks kon vinden en een mediamaker ben, maakte ik een podcast: *De Club*. Ik sprak met bekende moeders die er ook alleen voor waren komen te staan en daar kreeg ik zulke mooie reacties op dat ik eigenlijk ook een boek wilde maken. Voor *Welkom bij de club* heb ik uiteindelijk tweeënveertig verschillende moeders geïnterviewd. Bekend en onbekend, jong en oud, uit heel Nederland.

Ik werd door sommige verhalen extra geraakt, heb met best wat moeders samen huilend bij mij thuis aan de keukentafel gezeten, heb inzichten gekregen en wijsheden met me meegenomen. Ik voelde me gezien, gehoord en gedragen en ik hoop dat hun verhalen dat ook voor jou zullen doen. Iedereen die ik sprak was ontzettend open. Ongeacht of ik iemand al langer

kende of helemaal niet. De gesprekken gingen meteen naar de kern. Want alle geweldige moeders in dit boek hebben één ding gemeen en dat is dat we het ouderschap niet (meer) samen doen met de andere ouder. Ik merkte dat je sommige dingen daardoor niet hoeft uit te leggen. En dat is anders wanneer je het bespreekt met mensen die hier niet doorheen zijn gegaan. Die staan misschien wel veel dichterbij je en zijn er voor je, absoluut, maar het is gewoon anders. En als je zelf solo-moeder bent, hoef ik dat niet uit te leggen: je weet waar ik het over heb.

Aangezien alle moeders in dit boek mij hun verhaal hebben toevertrouwd, wil ik net zo dapper en open zijn als zij en het kort hebben over mijn eigen situatie. Want ook ik ben (solo-)moeder. Sinds 18 maart 2024 om precies te zijn, de verjaardag van mijn beste vriendinnetje. Mijn partner was verliefd op iemand anders en pakte diens spullen. De timing was op zijn zachtst gezegd niet super, want medisch speelde er het een en ander bij me, waardoor het allemaal opeens wel erg veel werd. Dat heeft er deels voor gezorgd dat ik er nauwelijks om heb gehuild. De tranen die ik er wel om heb gelaten, waren voor mijn zoontje. Ik gunde hem een minder complexe gezinsconstructie. Maar voor en om mezelf heb ik niet gehuild. Achteraf denk ik dat dat komt omdat ik op een bepaalde manier al afscheid had genomen. Ik was al langere tijd diep ongelukkig in mijn relatie, maar zag weggaan niet als optie: in de tropen jaren doe je zoiets niet, dacht ik. Ik vond dat ik het even moest uitzitten, daarna zouden we wel weer gaan bouwen. Ik snap daarom achteraf heel goed dat er ruimte was voor mijn ex-partner om weg te gaan. En al verdient de manier waarop geen schoonheidsprijs, het is voor ons allebei beter. Ik was er zelf te laf voor. Maar dat mijn hart er niet van brak, geeft ook wel iets aan. Iedereen verdient een liefde die vol voor je gaat en niet emotioneel al is vertrokken. Zo ook mijn ex.

Het is waarschijnlijk een copingmechanisme, maar ik word heel pragmatisch wanneer dingen lastig worden. Na een eerste golf van paniek ben ik met grote vellen papier, stiften en post-its in de woonkamer op de grond gaan zitten om een plan te maken. Ik heb opgeschreven wat ik wilde en daaronder op gekleurde post-its geschreven wat ik daarvoor moest doen. Van het bellen met een financieel adviseur tot het regelen van een mediator en een advocaat. Het zorgde voor overzicht in mijn hoofd. En zodra iets gedaan was of vervolgstappen duidelijk werden, paste ik mijn overzicht weer aan. Het maakte alles behapbaar, ik wist beter waar ik aan toe was. Mijn ex heeft mij in die tijd een keer zakelijk en koud genoemd, zelf noem ik het doelgericht. Ik wilde in het huis blijven met mijn zoon, ik wilde dat er voor hem zo min mogelijk zou veranderen en dan gaat de productiemeid in mij aan: 'Je regelt het maar.' Ik ben mijn loopbaan begonnen als producer en redacteur. Dat is aanpoten en doorpakken, dus ik dacht: ik ga dit gewoon regelen. Uiteindelijk heb ik mijn ex-partner uit kunnen kopen, in mijn eentje. Zonder gouden paplepel of een jubelton. Mijn eerste eigen huis. Voor mijn zoontje en mij. Met op de deur een bordje met FAMILIE WOELKENS. Die hebben we samen op de voordeur geschroefd. Want zoals hij elke avond zegt voordat hij gaat slapen: 'Mama en Z altijd samen. Eén team, één taak.' En zo is het maar net.

Het zwaartepunt ligt bij mij en ik zou het ook niet anders willen. Ik heb mijn zoontje negen maanden gedragen en hij is op een bepaalde manier een verlengde van mij. Als ik anderen moet geloven, is hij ook qua uiterlijk een mini-versie van mij, maar ik herken vooral karaktereigenschappen die we delen. Ik doe alles wat ik kan om een zo goed mogelijke moeder te zijn en probeer alle ballen hoog te houden. Dat lukt eigenlijk heel goed, maar soms valt er natuurlijk alsnog eentje. Die probeer ik dan